

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

X. Explicatur I. Mach. 12. 21. in quo agitur de Judaeorum & Spartanorum germanitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Europæorum iudici non liquerent : plane hoc est quod de Mose in Exodo legitur, ipsum
 iudices ex consilio Jethro foceri sui constituisse, qui leviores causas deciderent, de gra-
 vioribus vero ad ipsum fuisse relatum. Sceptrum aureum Minoi tribuit Homerus, Jovis
 id sceptrum Hesiodus appellat apud Platonem : mirifica hæc Mosis virga est, de qua
 Deus ad Mosem : *Virgam hanc sume in manibus, in qua facturus es signa.* Alii sapientem
 Minoem, τῆν τὴν γῶμην καὶ τῆν κείνην διενέχοντα, consilio, iudicioque præstantem, justum
 quoque fuisse volunt, alii tyrannum, violentum, difficilem, imperitum, & injustum.
 Causæ fuisse censent Plato & Plutarchus Tragicorum Atheniensium dicacitatem & ca-
 lumnias, propter vastatam à Minoë Atticam, & expugnatas, gravissimoque tributo op-
 pressas Athenas. At nos supra notavimus Ægyptiorum maledicentia profectum fuisse
 Mosem, & Typhonis nomine dedecoratum, quod & à Chananæis, vicinisque gentibus,
 quas funditas delendas fuisseperat, factum opinari debemus. Non aliam ob causam la-
 trocinia Minos & piraticam à nonnullis dicitur exercuisse, teste Eustathio : cum Ægy-
 pto præsertim excellerint Israëlita, revera spoliatis Ægyptiis. Ergo & Josuam Israeli-
 tarum ducem & Mosis successorem Phœnices in Africam Tingitanam profugit, ἀγστῶν
 positis columnis & inscriptionibus Phœnicis appellaverunt, ut est in Procopii Vanda-
 licis. Cum præci fabulatores magnificum illum Labyrinthum, quem descripsit Hero-
 dorus, esse accepissent in Ægypto, unde prodierat Mosés, à Minoë quoque suo, quem
 ad Mosis formam expresserant, Labyrinthum in Creta extractum finxerunt. Itaque
 testantur Diodorus, & Plinius Dædalum Labyrinthi Cretici ex Ægypto exemplar
 fuisse. Cæterum falsum esse constat Labyrinthum ullum in Creta fuisse ædificatum ;
 verum fabulæ occasionem dederunt ingentes & tortuosæ secturæ, quæ ad radices Idæ
 montis actæ sunt, cum ad Cnosson, aliasque urbes condendas lapides exciderentur. Vi-
 sentur hodieque ex lapidicis, & à Bellonio perlustratæ sunt. Cnosson autem ædificasse
 dicitur Minos à Strabone, proptereaque Labyrinthus iussu ejus conditus dicitur. His
 adspulatur Etymologus, & Cedrenus, qui hunc Labyrinthum antrum fuisse scribunt,
 adspulatur & Eustathius, qui subterraneam speluncam contortuplicatam & sinuosam
 fuisse ait. Eiusmodi fuerunt & Labyrinthi Naupliensēs Straboni memorati, quos Cyclo-
 pia appellarunt. Scripsit Philochorus, Plutarcho teste, negare Cretenses quæ narrantur
 de Labyrintho ; nec aliud fuisse quam custodiam, in quam conjiciebant, quos asservatos
 vellent. Idem habent Tzetzes & Nicetas. Atqui credibile est Latomias illas Creticas.
 itidem ut Syracufanas, carceris usum præstitisse. Taurus Pasiphaës, qui è mari prodierat,
 quemque in furorem egit Neptunus, cum alium ipsi Minos immolasset, Vituli aurei ad-
 umbratio quædam fuit, de quo dicebat Aaron : *Projeci illud (aurum) in ignem, egressusque
 est hic vitulus.* Pasiphaës autem adulterium, impium Ebrææ gentis cultum signat, Vitulo
 huic exhibitum : notum enim est idolorum cultum, fornicationis & adulterii nomine sæpe
 in Scriptura sacra signari. Porro Vitulum hunc Mosés iratus combussit & contrivit, cum
 legitimum aliorum vitulorum sacrificandorum ritum populares suos docuisset. Notissima
 est Scyllæ fabula, Nisi Megarensium regis filia, quæ Minoem Megaram obsidentem
 conspicata, tanto ejus amore exarsit, ut patrem ipsi, patriamque proderet : mutatis no-
 minibus idem de Mose narrat Josephus, & Auctor Hypomnematis in Hexaëmeron,
 quod Eustathio Antiocheno tribuitur : eum nempe cum exercitu adversus Æthiopas à
 Chenephre fuisse missum, & re egregie gesta Æthiopas in urbem regiam Sabam probe
 munitam compulsos obsedisse ; (Megaram dixere, hoc est *בגנר*, *Habitationem* ; sic enim
 exponit Bochartus) Tharbin vero regis Æthiopum filiam, conspecto de mœnibus Mose,
 forma ejus ac virtute captam, ita hominem adamasse, ut per internuntios de prodenda
 ipsi patria, nuptiisque cum eo contrahendis pacisceretur, atque id re præstitum fuisse.
 Manifestum est autem, nuptiis hæc Æthiopicis Mosis confingendis causam præbuisse
 Sephoram Mosis uxorem Madianitidem, quæ in libro Numerorum Æthiopissa appella-
 tur à Septuaginta Interpretibus & à Vulgato, cum in Ebraico exemplari dicatur *כשית*
 hoc est Chulithis. Quippe Chus Arabiam sæpius notare, à Bocharto probatum est. Refert
 Plutarchus, Minoë Atticam armis vastante, Deos velut ipsi succenturiatos, regionem
 quoque morbis, siccitate, & sterilitate fecidasse : cui fabulæ præbuit argumentum Mosis
 adversus Chananæos, proximasque gentes, Dei nutu suscepta, ope confecta expeditio.
 Merito ergo Mosem cum Minoë comparaverunt Strabo, & Josephus : merito ille quo-
 que incerta esse dixit, quæ de Minoë tradita sunt, nec constare quidem inter Auctores
 Cretensise ortu fuerit, an inquilinus. Liquidum etiam est vanam esse distinctionem,
 quam inter duos Minoas, avum, Jovis vel Asterii filium, Lycasti patrem, & nepotem
 Lycasti filium, Scriptores plerique inesse voluerunt, cum uterque vere unicus Mosés fue-
 rit. Sprevit igitur distinctionem istam Apollodorus, & unum dumtaxat Minoem agno-
 vit.

Exod. 18.
 Hom. Odyss. A.
 Plat. in Minoë.
 Exod. 4. 17.
 Schol. Hom.
 Odyss. 7.
 Plat. Min.
 Plut. Theseo.
 Eustath. in
 Iliad. 6. & in
 Odyss. A.
 Herod. libr. 2.
 cap. 148.
 Diodor. libr. 7.
 Plin. libr. 36.
 cap. 13.
 Bellon. Ob-
 serv. libr. 2.
 cap. 6.
 Strab. libr. 16.
 Etymol. in Aa-
 κύρα-ῶν.
 Cedr. Synops.
 Hist. p. 112.
 Eustath. in
 Odyss. A.
 Strab. libr. 16.
 Plut. Thef.
 Tzet. Chil. 11.
 cap. 379.
 Nicet. de Im-
 per. Andron.
 libr. 1.
 Exod. 31. 24.
 Boch. Char-
 libr. 1. cap. 24.
 Num. 12. 1.
 Boch. Phal.
 libr. 4. cap. 2.
 Plut. Theseo.
 Strab. libr. 16.
 Joseph. libr. 2.
 contr. Apion.
 Strab. libr. 10.

X. Ex his porro quæ de Judæorum & Idæorum Cretensium affinitate vulgo credita *Explicatur*

1. Mach. 12. 21. in quo agitur de Iudæorum & Spartanorum germanitate. Strab. libr. 10.

Plut. Pyrrh.

Joseph. Antiq. libr. 12. cap. 5.

Steph. in Iuda.

Perperam locum hunc interpretatus est Joseph. Antiq. libr. 13. cap. 5.

fuisse diximus, lux accedere potest obscuro Machabaici prioris loco, ubi Spartanorum rex Arius Oniæ Judæorum Pontifici hæc scribit: *Inventum est in Scriptura de Spartatis & Iudæis, quoniam sunt fratres, & quod sunt de genere Abraham.* Docet Strabo Lyctum, Gortynam, aliasque urbes Creticas à Spartanis fuisse conditas, Lycurgum in Cretam abiisse, indeque leges suas in patriam reportasse, ac utrosque simillimos usos moribus & institutis: quod & Plato docet in primo De legibus, & Aristoteles in secundo Politicorum. Lacedæmonii autem cum florent omnibus copiis, credibile est Cretenses Spartanæ originis gloriam, aliquot tantum civitatum suarum propriam, ad totam gentem Creticam prorogasse, seque Sparta oriundos jactasse: nec abnuisse Spartanos, laudi sibi ducentes auctores haberi clarissimæ gentis. Credebant præterea Cretenses, vel credere se fingebant, Judæos ex se prodiisse: unde & hos quoque, tanquam progeniem suam agnoscerent poterant Lacedæmonii, ac proinde arbitrari communem sibi esse cum Cretensibus & Judæis originem, quemadmodum filii, patris, & avi communis origo est. Videtur autem opinio ista, tum cum in Creta esset, imbutus fuisse Arius: scriptum enim reliquit Plutarchus Arium Gortyniis suppetias latum ivisse in Cretam. Ergo cum pro certo haberi sciret Abrahamum vetustissimum ac nobilissimum Judaicæ gentis auctorem & parentem esse, eum quoque genti suæ parentem asciscendum ratus esse: non quod ita ipsi esset fortasse persuasum, sed quod in rebus favorabilibus, cum ignoratur veritas, figmenta pro veris habere deceat, ad eamque simulationem Lacedæmonios gratia Judaicæ gentis invitaret. Sic Turcæ, cum oppugnarent Græciam, ut à mittendis ipsi subsidiis Italos averterent, scribebant ad summos Pontifices Turcicam & Italam gentem à Trojanis ducere originem; qui cum à Græcis olim magnis calamitatibus fuerint affecti, debere Italos sibi favere, dum majorum suorum injurias persequuntur. Quapropter Arius de communi illa Judæorum & Spartanorum origine, velut re explorata & comperta non differit, sed ut re fortuito sibi cognita ex libro, cujus nec titulum, nec auctorem indicat, propter obscuritatem videlicet: *εὐρέθη ἐν γραφῇ, Inventum est in scriptura:* & apud Josephum: *εἰρηρῶντες γραφῇ πρὸς εὐσεβίῳ. Legentes scripturam quamdam reperimus.* Videtur autem scriptum habuisse liber ille, Judæos Abrahami sobolem, Cretensium Idaorum colonos esse, Cretenses vero Spartanorum. Id è re nata arripuit Arius, atque hinc collegit vel Abrahamum illum, Judæorum parentem, ex Spartanis quoque esse ortum, itidem ut posteros ejus Judæos; vel Spartanos itidem ut Judæos ex Abrahamo prodiisse: si verum fuisset prius illud, non valde antiquum utique id esse posse, nec ignorari potuisse, propter nimis recentem rei memoriam, claraque tam egregie ac nobilis civis sui apud se mansura fuisset vestigia; quæ cum extarent plane nulla, unum superesse, ut Spartanos, perinde ac Judæos, Abrahami progeniem esse agnosceret. Quod in tanta originis obscuritate, qualis illa erat Lacedæmoniorum, impune credere & dicere licuit. Cujus originis dubiæ ac controversæ conscius Arius vetustissimum ac clarissimum genti suæ auctorem & parentem, qualem fuisse Abrahamum acceperat, adscribere posse putavit. Simili ratiocinatione uti necesse est eos, qui Arium putant idcirco Jonathæ scripsisse, Spartanos esse fratres Judæorum, quod à Judæo Spartone Bacchi commilitone Thebis profecto, cujus meminit Claudius Iolaus apud Stephanum, ortos utrosque crediderit; atque ita Judæum illum Spartonem cum alio Spartone Phoronei filio, Spartæ; juxta nonnullos, conditor confuderit. Nam si Spartonem communem gentis utriusque auctorem esse censuit Arius, Abrahamo progenitum eum credere debuit.

XI. Eandem representavit Epistolam Josephus, in libris Judaicæ ἀρχαιολογίας, sed ita ut à legitima Machabaici Historici sententia prorsus aberret. Res ex utriusque contentione apparebit. Sic Machabaicus: *ἦν πατρῶν ἀπεσάλπισαν ἐπιστολαὶ πρὸς ὄνιαν τὸν ἀρχιερέα ὡς ἀρεῖν τὰ βασίλειον ἐν ὑμῖν, ὅτι ἐστὶ ἀδελφοὶ ἡμεῖς, ὡς (lego, ὅτι) τὸ ἀντίγραφοι ὑπάρχει. καὶ ἐπέδξατο ὄνιαν πρὸς ἀνδρα τὸν ἀπεσάλπιστον ἐνδύξας, & ἔλαβεν τὴν ἐπιστολὰς, ἐν αἷς διωσαίτο θεὸς συμμαχίας & φιλίας ἢ ἡμεῖς οὐκ ἀπαρῆκεν τῶν ὄντων, ὡς ἀποκρίσας τὰ βιβλία τὰ ἄγια τὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμεῖς, ἐπιερχομένων ἀποσεῖλαι πρὸς ὑμᾶς ἀδελφοῦντα καὶ φιλίας ἀνανώσασθαι, πρὸς τὸ μὴ ἐξαλλοθῆναι ὑμῶν.* Jampridem misse erant epistole ad Oniam summum Sacerdotem ab Ario qui regnabat apud vos, quod estis fratres nostri; quarum exemplar subnexum est. Et Onias virum qui missus fuerat, honorifice accepit, & accepit literas, in quibus significabatur de societate & amicitia. Nos igitur his non indigentes, solatio habentes Libros sanctos qui sunt in manibus nostris, aggressi sumus mittere ad renovandam germanitatem & amicitiam, ne alieni à vobis efficiamur. Apertissima sententia: Oniam ait jampridem ab Ario literas accepisse, in quibus de gentis utriusque Judææ & Spartanæ germanitate scriptum erat, legatum honorifice fuisse susceptum, & literas quoque ipsas, quæ societatem & amicitiam proponebant: qua societate quanquam tuto carere possint Judæi, omnem spem & solatium in Sacrorum Voluminum pollicitationibus repositum habentes, conditionem tamen ipsos accipere, ac liber